

1) Ὁ πικρὸς τὴν γεῦσιν Πελοπν. (Λακων.): Ἀγλύκισ-
τα λούπινα (τὰ μήπω ἀποβαλόντα τὸν πικρὸν χυμόν).
2) Ὁ μὴ ἡδόμενος τὸν βίον Πελοπν.: Ἀδρόσιτο,
ἀγλύκιστο, τὸ δροσιὸν νὰ μὴν τὸ ἰδῆς ποτέ! (ἀρά).
Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκος.

ἀγλύκιστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλύκιστός < γλν-
κίζω.

Ὁ μήπω γενόμενος γλυκὺς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκὺς:
Ἀγλύκιστο καρπούζι. Πβ. ἀγλύκιστος, ἀγλύκαντος,
ἀγλύκος.

ἀγλύκος ἐπίθ. Ἄνδρ. Δαρδαν. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) Σίφν. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ. ἄγλ'κος Πάρ. (Λεῦκ.)
ἀγλυκὸς Θράκ. (Μάδυτ. Μυριόφ.) ἀνάγλυκος Εὐβ. (Κο-
νίστρ.) Σίφν. κ. ἀ. ἀνάγλυκους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνέγλυ-
κος Κάρπ. Τήλ. ἀνέγλυκους Θράκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γλύκος.

1) Ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκὺς ἔνθ' ἀν.: Ἀγλυκο εἶναι τὸ
ρουζόγαλο Ἄνδρ. Ἀμα τὰ συγκολοῖς ἄγοντα τὰ σῶκα, εἶναι
ἀγλυκα Σίφν. 2) Μεταφ. ἀηδής, ἄνοστος Δαρδαν. Εὐβ.
(Κονίστρ.) Σῦρ. — Λεξ. Περίδ.: Ἀνάγλυκο ψωμί Κονίστρ.
Ὁμιλία ἀγλυκη Περίδ.

Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος.

ἀγλυκοσάλιαστος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκοσάλιαστος
< γλυκοσάλιαζω.

Ὁ ἀείποτε ἐν πικρίαις διατελῶν: Φρ. Ἀγλυκοσάλιαστο
παιδί! (ἀρά). Πβ. ἀγλυκοσάλιαστος.

ἀγλυκοσάλιστος ἐπίθ. Παξ. ἀγλυκοσάλ'στους Θεσσ.
(Ζαγορ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκοσάλιστος
< γλυκοσάλιζω.

Ὁ μηδέποτε ἡσθεὶς τὸν βίον, ὁ ἀείποτε λυπούμενος
καὶ παλαιῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀντὸς ὄλ' τὴ ζουή τ' εἶνι ἀγλυκου-
σάλ'στους (συνών. φρ. ποτέ τον δὲν ἐχάρεη) Ζαγορ.
Πβ. ἀγλυκοσάλιαστος.

***ἀγλυσία** ἡ, ἀζουσία Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀζούσων = ἐκκλύζω.

Ἀπλυσία: Ν' ἐφαῖτσε ἡ ἀζουσία (τὸν ἐφαγεν ἡ ἀπλυσία).

ἀγλυστος ἐπίθ. Νίσυρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀνάγλυστος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυστός < γλύω.

1) Ὁ μὴ ἐκλυθεὶς, ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ καταστάς
ρευστός Πόντ. (Τραπ. Σάντ. Χαλδ.): Ἐύγαλαν ἀνάγλυστον
Πόντ. Τὸ παδοκίτ' ἀγλυστον ἔν' (δὲν ἔχει διαλυθῆ δι' ὕδα-
τος. παδοκίτ' = εἶδος μυζήθρας) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ θλι-
βεὶς, ὁ μὴ παθὼν ἐκ συνθλίψεως, ὁ ἔχων τὴν φυσικὴν
αὐτοῦ ὑπόστασιν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

ἀγλυστωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγλυστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

Ὁ σχεδὸν ἀγλυστος, ὁ μὴ ἐντελῶς γλυσμένος, ὁ
μὴ καλῶς διαλυθεὶς.

ἀγλύτωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλύτωτός < γλν-
τώω.

1) Αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐγλύτωσεν ἀπὸ κινδύνου τινός,
ὁ μὴ λυτρωθεὶς, ὁ μὴ ἐλευθερωθεὶς σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Τραπ.) 2) Ὁ μὴ περατωθεὶς, ὁ μὴ τελειωθεὶς Σύμ.
κ. ἀ.: Σπίτιν ἀγλύτωτον Σύμ.

ἀγλυφτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.)
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγλυφτος Πόντ. (Τραπ.)
— Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυφτός < γλύφω.
Τὸ ἀγλυφτος ἤδη μεταγν.

1) Ὁ μὴ γεγλυμμένος, ὁ μὴ περιηρημένος τὸν φλοιόν,
ἐπὶ ξύλου, καρπῶν κττ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.): Τρώει τὰ μῆλα ἀγλυφτα Λακων. Τὰ πορτοκάλια δὲν
τρώγονται ἀγλυφτα αὐτόθι. Ἡ κατοίκα δὲν ἄφησε κάμμιὰ
ἐλαιὰ ἀγλυφτη (δηλονότι· πασῶν τῶν ἐλαιῶν τὸν φλοιὸν
περιέφαγε) αὐτόθι. Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἀξεφλού-
διστος. β) Ὁ μὴ περιηρημένος, ὁ μὴ περιφαγόμενος
Πελοπν. (Λακων.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀγλυφτό 'ναι τὸ χω-
ράφι-τὸ χόρτο (δὲν ἐβοσκήθη ἀκόμη) Ἀπύρανθ. γ) Ἐπὶ
ξύλου, ὁ ἀπλάνιστος, Πελοπν. (Λακων.): Ἀγλυφτες τοῖς
ἐβαλε τοῖς σανίδες γιὰ οἰκονομία. Πβ. Σχολ. εἰς Σοφοκλ. Οἶδ.
Κολ. 100 (ἐκδ. PParageorgius) «ἀσκέπαρνον δὲ τὸν ἀγλυ-
φον καὶ ἀπελέκτητον καὶ ἄξεστον, (τὸν) οὐκ εἰργασμένον».

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔλειξέ τις Πόντ. (Ἀργυρόπ.):
Ἀφ' οὗ αἶτον τὸν πεινασμένον, ἀγλυφτον στούδ' 'κ' ἐφέκεν.
Συνών. ἀγλειφτος, ἄλειχτος.

ἀγλωσσος ἐπίθ. Πόντ. (Κεραι.) — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγλωσσος.

Ὁ μὴ λαλῶν, ὁ ἄναυδος Πβ. ἀγλώσσωτος. Συνών.
ἀμίλητος. Ἀντίθ. γλώσσας, γλώσσας.

ἀγλώσσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλώσσωτός
< *γλώσσώω.

Ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν. Πβ. ἀγλωσσος.

ἀγνὰ ἐπίρρ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός.

1) Ἀγνῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀγνὰ τρώεις, ἀγνὰ πίν-νεις τῷ ἀγνῇ γενναῖαν παίρνεις.

2) Παραδόξως, ἀλλοκότως Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Μὴ
καλατξέι'ς ἀγνὰ (μὴ ὀμιλῇς κτλ.).

ἀγναεύω Πόντ. (Κεραι.) ἀγναύω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnatmak*.

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω ἔνθ' ἀν.: Ἐγνάψες ντὸ λέγω σε;
(τί σοῦ λέγω;) Κοτύωρ. Συνών. ἀγναντεύω (II),
ἀγναντίζω (II), ἀγνάρω, καταλαβαίνω.

ἀγναῖος ἐπίθ. Πόντ. (Σινώπ.) ἀγναῖος Πόντ. (Ὁφ.
Τραπ.) ἡγναῖος Κάρπ. Οὐδ. ἀγναῖον Κάρπ. ἀγναῖον
Κάρπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγναῖος.

1) Ὁ ἄκρατος, ὁ ἀνόθευτος, ὁ ἁμεικτος ξένης οὐσίας,
συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ὡς οὐς. Κάρπ. Συνών. ἀγνός Β I.

